

# บทที่ 1

## บทนำ

### 1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาวุธปืนโดยสภาพเป็นศาสตราวุธอันร้ายแรงสามารถทำอันตรายต่อชีวิตและร่างกายมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ได้โดยง่ายทั้งในระยะใกล้และระยะไกล อาวุธปืนซึ่งมีทั้งคุณและโทษ กล่าวคือ สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางที่ดี เช่น เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจใช้อาวุธปืนในการจับกุมโจรผู้ร้าย เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม หรือทหารใช้อาวุธปืนในการต่อสู้กับข้าศึกศัตรูเพื่อป้องกันประเทศ หรืออาจนำไปใช้ในทางไม่ดีที่เป็นโทษ เช่น โจรผู้ร้ายนำอาวุธปืนไปใช้เป็นอาวุธในการจี้ ปล้น หรือผู้ก่อการร้ายนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการก่อความวุ่นวายในบ้านเมือง ด้วยเหตุเช่นนี้รัฐจึงมีความจำเป็นที่จะต้องออกกฎหมายมาควบคุมเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตั้งแต่การควบคุมการผลิต การค้า การนำเข้า การส่งออกนอกราชอาณาจักร รวมทั้งการขอมิ ไซ้ และพกพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ผู้เขียนรับราชการตำแหน่งปลัดอำเภอและปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับการงานอาวุธปืนของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนและภารกิจที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน รวมทั้งวัตถุประสงค์ที่เป็นอาวุธซึ่งมีอำนาจในการทำลายล้างสูง เช่นเดียวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ตลอดจนดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน ซึ่งเป็นวัตถุที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันอีกด้วย เพื่อเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยและความผาสุกของประชาชนในสังคม โดยเห็นว่าปัญหากฎหมายในการควบคุมการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ยังมีปัญหาหลายประการไม่ว่าจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติของกฎหมาย ปัญหาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และปัญหาการจำกัดสิทธิ เสรีภาพของประชาชนในการประกอบอาชีพอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนรัตนโกสินทร์ ศก 131 (พ.ศ. 2455) ขึ้นเพื่อควบคุมการอนุญาตให้แก่ผู้กระทำหรือซ่อมแซมหรือค้าขายอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ส่วนวัตถุประสงค์นั้นมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดอาญาเนื่องแต่อาวุธปืน พ.ศ. 2465 ใช้บังคับกฎหมายทั้งสองฉบับให้อยู่จนกระทั่ง พ.ศ. 2477 จึงได้มีการยกเลิกกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าว และตรากฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนขึ้นใหม่ชื่อว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง

พุทธศักราช 2477 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2499 ใช้บังคับอยู่ 13 ปี จึงได้ตรากฎหมายขึ้นมาใหม่อีกครั้งโดยยกเลิกฉบับเดิมเสีย และได้เพิ่มเรื่องสิ่งเทียมอาวุธปืนขึ้นมาโดยใช้ชื่อว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ประกาศใช้บังคับเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2490 หลังจากนั้นได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้ง ซึ่งใช้บังคับต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

แม้ในปัจจุบันจะมีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนซึ่งได้บังคับใช้มามากกว่า 60 ปีแล้ว คือ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ใช้เพื่อป้องกันตัวป้องกันทรัพย์สิน ใช้เพื่อการกีฬาและใช้เพื่อการล่าสัตว์ แต่ในสังคมปัจจุบันจากสถานการณ์เกิดอาชญากรรมต่างๆ ได้มีการใช้อาวุธปืนผิดจากวัตถุประสงค์ของกฎหมาย โดยมีการนำอาวุธปืนไปใช้ทำลายชีวิตมนุษย์ด้วยกันเอง ไม่ว่าจะเป็นนำไปใช้ในการตัดสินปัญหาชีวิตครอบครัว ปัญหาความรัก ปัญหาการจัดผลประโยชน์ทางธุรกิจ ฯลฯ นอกจากนี้การเกิดอาชญากรรมรุนแรงจำนวนไม่น้อยที่มีการนำอาวุธปืนที่ใช้ในราชการสงครามไปประกอบอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง เป็นผลทำให้รัฐบาลต้องกวาดล้างอาวุธสงครามทั่วประเทศ โดยให้บุคคลใดก็ตามที่มีอาวุธปืนสงครามไว้ในครอบครองให้นำมาให้กับทางราชการโดยไม่มีข้อสงสัย ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนซึ่งเป็นวัตถุอันตราย หากรัฐไม่มีมาตรการควบคุมอาจส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองได้

ฉะนั้น เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยภายในประเทศ รัฐจึงต้องมีมาตรการทางกฎหมายที่กำหนดให้การกระทำความผิดกล่าวอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐโดยกำหนดให้ประชาชนที่จะดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ของรัฐเสียก่อน จึงจะสามารถดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนได้ ดังนั้น สรุปได้ว่าเจตนารมณ์ที่แท้จริง คือ รัฐต้องการให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐและรัฐสามารถตรวจสอบได้

ในปัจจุบันประเทศไทยมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ได้แก่ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530 ประกอบกับพระราชกฤษฎีกาควบคุมการส่งออกป็นอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธยุทธภัณฑ์และสิ่งที่ใช้ในการสงคราม พ.ศ. 2535 คำสั่งคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน (ฉบับที่ 37) พ.ศ. 2519 และพระราชบัญญัติโรงงานผลิตอาวุธของเอกชน พ.ศ. 2550 ที่ได้ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2550 และมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2550 ซึ่งในการเขียน

วิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ ผู้เขียนได้มุ่งเน้นวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เป็นกฎหมายแม่บทในการควบคุมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่อยู่ในความครอบครองของบุคคลในสังคมเท่านั้น

เมื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวข้องกับอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 พบว่ามีปัญหาที่สำคัญสามประการสมควรแก่การศึกษาเพื่อค้นพบแนวทางแก้ไข ดังนี้

1) ปัญหาการอนุญาตให้มี ใ้ใช้ ตั้ง และนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามความในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ซึ่งบัญญัติว่า

“ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ชื่อ มี ใช้ ตั้ง หรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่”

ประกอบกับมาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 6 มาตรา 8 มาตรา 55 มาตรา 56 มาตรา 57 และมาตรา 71 รวมทั้งกฎกระทรวง (พ.ศ. 2490) คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 108/2535 ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 260/2535 ลงวันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2535 คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 289/2552 ลงวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2552 ประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2548 ระเบียบกระทรวงมหาดไทย หนังสือสั่งการของกระทรวงมหาดไทย หนังสือสั่งการของกรมการปกครองต่างๆ เหล่านี้แล้วเห็นว่า มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับกรณีตั้งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนกรณีที่นายทะเบียนท้องที่กรุงเทพมหานครอนุมัติโครงการจัดหาอาวุธปืนยาว เพื่อเป็นสวัสดิการแก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นๆ โดยมอบหมายให้ผู้ประกอบร้านค้าอาวุธปืนเป็นตัวแทนตั้ง หรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืนยาวหรือเครื่องกระสุนปืนจากต่างประเทศแทน เพื่อนำมาเป็นสวัสดิการให้แก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นๆ ที่แสดงความประสงค์ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนยาวและเครื่องกระสุนปืนจากโครงการจัดหาอาวุธปืนยาวดังกล่าว นั้น เป็นไปด้วยความเหมาะสมหรือไม่ อาจขัดกับเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายของกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนเพราะอำนาจในเรื่องดังกล่าวควรเป็นอำนาจของรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

2) ปัญหาการอนุญาตให้นิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามความในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ซึ่งบัญญัติว่า

“ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคลสำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์

ใบอนุญาตนั้นให้ออกสำหรับอาวุธปืนแต่ละกระบอก”

ประกอบกับมาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 13 มาตรา 14 มาตรา 23 มาตรา 34 มาตรา 58 และมาตรา 59 รวมทั้งคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 674/2490 ลงวันที่ 10 ตุลาคม พ.ศ. 2490 คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 759/2494 ลงวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2494 ประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2548 ระเบียบกระทรวงมหาดไทย หนังสือสั่งการของกระทรวงมหาดไทย หนังสือสั่งการของกรมการปกครองต่างๆ เหล่านี้แล้วเห็นว่ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับกรณีที่น่าจะทะเบียนท้องที่ใช้ดุลพินิจอนุญาตให้นิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนเพื่อป้องกันทรัพย์สินของนิติบุคคลนั้นอาจดำเนินการโดยไม่เหมาะสม เพราะอาจนำไปให้นิติบุคคลซึ่งต้องห้ามตามมาตรา 13 หรือหลีกเลี่ยงตามมาตรา 14 มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ซึ่งขัดกับหลักกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน

3) ปัญหาการอนุญาตให้นิติบุคคลธรรมดาและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ตามความในมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ซึ่งบัญญัติว่า

“ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในหมวดนี้แก่

(1) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ดังต่อไปนี้

(ก) มาตรา 97 ถึงมาตรา 111 มาตรา 120 มาตรา 177 ถึงมาตรา 183 มาตรา 249 มาตรา 250 หรือมาตรา 293 ถึงมาตรา 303

(ข) มาตรา 254 ถึงมาตรา 257 และพ้นโทษยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษถึงวันยื่นคำขอใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณีความผิดที่กระทำโดยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกขู่โทสะ

(2) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 มาตรา 11 มาตรา 22 มาตรา 29 หรือมาตรา 33 หรือพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 7 มาตรา 24 มาตรา 33 หรือมาตรา 38

(3) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่างห้าปีนับย้อนขึ้นไปจากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน (1) และ (2) เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(4) บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ

(5) บุคคลซึ่งไม่สามารถจะใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ เว้นแต่จะมีไว้เพื่อเก็บตามมาตรา 11

(6) บุคคลซึ่งเป็นคนไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(7) บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพและรายได้

(8) บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

(9) บุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน

สำหรับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ห้ามมิให้ออกให้แก่บุคคลซึ่งมีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร และมีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่บุคคลนั้นขออนุญาตน้อยกว่าหกเดือน”

ประกอบกับมาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 55 มาตรา 63 มาตรา 66 และมาตรา 68 รวมทั้งกฎกระทรวงฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2491) กฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2522) กฎกระทรวงฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2522) คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 674/2490 ลงวันที่ 10 ตุลาคม พ.ศ. 2490 คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 759/2494 ลงวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2494 ประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2548 ระเบียบกระทรวงมหาดไทย หนังสือสั่งการของกระทรวงมหาดไทย หนังสือสั่งการของกรมการปกครองต่างๆ เหล่านี้แล้วเห็นว่า มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับกรณีที่นายทะเบียนท้องที่ใช้ดุลพินิจอนุญาตให้บุคคลธรรมดาและมีใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนนั้นเป็นไปด้วยความเหมาะสมหรือไม่ เพราะเรื่องคุณสมบัติของบุคคลผู้ยื่นคำขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนในหลายเรื่อง รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องดังกล่าวมีความไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน กล่าวคือ ผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนควรจะมีการเข้าอบรมโดยมีการสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและทักษะการใช้อาวุธปืน รวมทั้งตรวจสอบด้านสุขภาพจิตและตรวจสอบประวัติอย่างเข้มงวด ฯลฯ เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสังคมและความสงบสุขของประเทศชาติ

## 1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวความคิดและหลักการเกี่ยวกับการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครองในการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน และแนวทางแก้ไข

## 1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในปัจจุบันบทบัญญัติของกฎหมายในการควบคุมการอนุญาตให้บุคคลหรือนิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของประเทศไทยตามความในมาตรา 7 มาตรา 9 และมาตรา 13

แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มีความไม่ชัดเจน รัดกุม เกิดปัญหาในการปฏิบัติจากหลักกฎหมายดังกล่าวที่เปิดโอกาสให้ฝ่ายปกครองใช้อำนาจในการใช้ดุลพินิจในการอนุญาตให้บุคคลหรือนิติบุคคล มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ อาจส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม รวมทั้งบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวยังมีความไม่ทันสมัยต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการอนุญาตให้บุคคลหรือนิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนให้มีความชัดเจน รัดกุม เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เพื่อให้ฝ่ายปกครองใช้อำนาจในการใช้ดุลพินิจในการอนุญาตให้บุคคลหรือนิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน เป็นไปอย่างมีความเหมาะสม

#### 1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาถึงหลักการในการใช้อำนาจของฝ่ายปกครองในการใช้ดุลพินิจในการอนุญาตให้บุคคลหรือนิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ตามความในมาตรา 7 มาตรา 9 และมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยศึกษาเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายในการให้อำนาจของฝ่ายปกครองในการใช้ดุลพินิจในการอนุญาตให้บุคคลหรือนิติบุคคล มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ตามกฎหมายต่างประเทศ เพื่อนำมาสู่การปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการอนุญาตให้บุคคลหรือนิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของประเทศไทยที่มีความไม่ชัดเจนรัดกุมในเรื่องดังกล่าว และวิเคราะห์ปัญหาเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้อำนาจของฝ่ายปกครอง ในการใช้ดุลพินิจในการอนุญาตให้บุคคลหรือนิติบุคคลมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ตามบทบัญญัตินี้ดังกล่าวว่ามีความเหมาะสมสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันหรือไม่

#### 1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาแบบค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลทางเอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้มาจากการค้นคว้าจากหนังสือ บทความ วารสาร จุลสาร รายงานวิจัย วิทยานิพนธ์ เอกสารเผยแพร่ของหน่วยงานรัฐบาล และเอกสารต่างๆ ศึกษาบทบัญญัติกฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง และคำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยและกฎหมายต่างประเทศ รวมทั้งข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ และอินเทอร์เน็ตต่างๆ

## 1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวความคิดและหลักการเกี่ยวกับการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
3. ทำให้ทราบผลของการวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครองในการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน และแนวทางแก้ไข